

*Гончарова А.С., Тюльпан А.О.,**студенти,**Донецький національний технічний університет**Антоненко В.М.,**к.е.н.,**доцент кафедри обліку, фінансів та економічної безпеки,**Донецький національний технічний університет*

ОСОБЛИВОСТІ УПРАВЛІННЯ КРЕДИТНИМ ПОРТФЕЛЕМ УКРАЇНСЬКИХ БАНКІВ ЗА РЕЗУЛЬТАТАМИ РЕЙТИНГОВОЇ ОЦІНКИ

Анотація. Наведено аналіз сучасного стану кредитної діяльності банків України та основні тенденції її розвитку, обґрунтовано актуальність її дослідження; визначено й оцінено наукові позиції вчених та практичні підходи комерційних банків щодо управління кредитним портфелем. За умови суттєвої розбіжності методологій НБУ та міжнародних рейтингових агентств щодо оцінки проблемних кредитів принципово розглянуто проблему і надано авторські пропозиції щодо їх адекватної кількісної оцінки у кредитному портфелі банків.

Ключові слова: кредитоспроможність, комерційний банк, рейтинг, кредит, банківські ризики, рейтингова оцінка діяльності банків, кредитний портфель.

Постановка проблеми. Кредитування є найважливішим напрямом здійснюваних банком активних операцій, оскільки кредитний портфель становить здебільшого від третини до половини сукупного обсягу активів банку. Кредитний портфель банку є одним із найризикованіших напрямів і найвагоміших компонентів структури відсоткових доходів. Тому для успішного кредитування, забезпечення повернення наданих позичок та підвищення доходності кредитних операцій банки мають упроваджувати ефективну систему управління кредитним портфелем.

Саме тому гостро постає питання комплексного аналізу зовнішнього та внутрішнього середовища, в якому відбувається кредитна діяльність банків. Розробка забезпечення аналізу в частині формування та управління кредитним портфелем банку передбачає, передусім, врахування усіх можливих факторів впливу та кількісно-якісну оцінку кредитних операцій.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідження проблем функціонування та розвитку банківської системи, зокрема процесів управління кредитним портфелем банку, привертає увагу таких учених, як: А.М. Герасимович, М.П. Денисенко, О.І. Лаврушин, М.І. Савлукта ін. [11-13]. Досягнення українських і зарубіжних учених у галузі банківської справи, теорії кредиту, банківського менеджменту, теорії економічного ризику є теоретичною та методологічною основою поставленої проблеми. Проте натепер, на жаль, у фінансовій науці не існує єдиного підходу щодо оцінки якості кредитного портфеля, відсутнє навіть будь-яке зближення наукових позицій учених та практикуючих спеціалістів банків щодо означеної проблеми.

Виділення не вирішених раніше частин загальної проблеми. Враховуючи значні здобутки вітчизняної та зарубіжної науки з даної проблематики, варто відзначити, що проблема неефективного управління кредитним портфелем банків на

сучасному етапі стоїть надзвичайно гостро та потребує подальших досліджень у напрямі удосконалення діяльності комерційних банків в економіці України.

Мета статті полягає у визначенні та обґрунтуванні наукових підходів щодо методичного забезпечення достовірної та комплексної оцінки якості кредитного портфеля банків, у взаємозв'язку з ефективністю їхньої фінансової діяльності як суб'єктів фінансово-кредитної системи країни та банківської діяльності на макrorівні в цілому.

Актуальність роботи полягає у тому, що роль кредиту у функціонуванні суспільного виробництва надзвичайно велика. Без достатньо розвинутої кредитної системи ринкова економіка не здатна ефективно розвиватися.

Виклад основного матеріалу дослідження. Діяльність комерційних банків пов'язана із станом економіки країни, діяльністю людей і здійснюється в умовах коливань рівня пропозиції та попиту на банківські послуги, конкуренції, наявності різноманітних ризиків та багатьох інших факторів [4, с. 58]. В режимі припливу закордонних інвестицій у банківську систему держави та зростання конкуренції у банків виникає необхідність у підвищенні привабливості для клієнтів.

У зв'язку з цим рекомендації щодо управлінських рішень у сфері банківського кредитування мають базуватися на узагальненій оцінці аналізу діяльності комерційного банку, що вимагає розробки комплексного аналітичного показника, специфічного для банківської діяльності.

Визначення загальної оцінки діяльності комерційного банку є важливим показником функціонування сучасного комерційного банку [4, с. 59]. Рейтингова оцінка – важливий сигнал для потенційних інвесторів.

Нині діяльність банківського сектора держави аналізують три провідні закордонні рейтингові агентства, чії рейтинги визнані міжнародними фінансовими інститутами: Standard & Poor's, Fitch, Moody's. У розвинених країнах та країнах з відкритою економікою постійно проводяться рейтинги комерційних банків, які дають змогу проводити оцінку стану банку і залежно від цього приймати певні рішення [3, с. 33].

Під час складання рейтингу найбільших українських банків враховується здатність банку без затримки повернути депозити, якщо у нього з'являться фінансові проблеми або проблеми з погашення кредитів і зростання заборгованості клієнтів, а також рівень підтримки акціонерів і держави. Важливу роль відіграє фактор власника, з погляду поповнення капіталу і ліквідних ресурсів, що є основою стійкості у стресових умовах [10].

Найбільш надійними банками у 2015 році є [10]:

- КредіАґрікольБанк (CreditAgricole, Франція)
- УкрСиббанк (BNP ParibasGroup, Франція)
- Райффайзен банк Аваль (RaiffeisenBank, Австрія)
- Укрексімбанк (державний)
- Ощадбанк (державою гарантується 100% вкладів)
- Кредобанк (PKO BankPolska, Польща)
- Укргазбанк (державний)
- Укрсоцбанк (UniCreditBank, Італія)
- Правекс-Банк (IntesaSanpaolo, Італія)
- ПриватБанк (Група Приват)

Під надійністю банку варто розуміти здатність фінансового інституту пручатися несприятливим факторам, однак надійність і ймовірність дефолту – поняття різні. Банк, що має високий рівень надійності, може зіткнутися з найсильнішим впливом негативних і мало передбачуваних факторів, які здатні привести до його банкрутства, тоді як банк із задовільним рейтингом продовжить працювати, оскільки в результаті збігу обставин уникне негативного впливу таких факторів. Окрім того, необхідно враховувати політичні ризики, які на даному етапі розвитку світового економічного простору є доволі значними, а банківська система країни – надто не стійкою.

Серед найбільших банків України є низка банків, у яких норматив регулятивного капіталу перебуває на рівні, близькому до мінімального значення. Девальвація гривні і погіршення якості кредитного портфеля призводять до збитків і різко зменшують регулятивний капітал банку [10].

Після проведення стрес-тестів НБУ виявилось, що банкам України необхідно збільшення капіталу більш ніж на 100 млрд грн. Рівень проблемних кредитів у банківській системі перевищив 50%. Банки стикнулися з курсовою проблемою – вони змушені повертати термінові валютні депозити, тоді як платоспроможність клієнтів за валютними кредитами стрімко знижується. У підсумку банки змушені піднімати ставки по валютних кредитах, йти на міжбанківський ринок або залучати кошти в материнських структур [10].

Правильне та раціональне управління кредитним портфелем комерційного банку є ланкою ефективної економічної діяльності.

Усього на 1 грудня 2015 року банки надали кредитів у розмірі 911 млрд грн, з яких: кредити юридичним особам –

748,6 млрд грн, кредити фізичним особам 138,2 млрд грн [10]. Інформація по провідним банкам України наведена у таблицях 1 і 2.

Одним із найважливіших завдань управління кредитною діяльністю є формування та аналіз кредитного портфеля комерційного банку. Кредитний портфель є не просто пасивно сформованим набором позичок, а результатом активних, цілеспрямованих дій банку, який динамічно розвивається, суто управлінським співвідношенням між різноманітними видами кредитів. Банківський кредитний портфель варто розглядати як втілення кредитної політики банку, що, у свою чергу, є невід’ємною складовою його загальної стратегії розвитку.

Формуючи кредитний портфель, керуються правилом: видавати кредити, які приносять максимальні доходи за інших однакових умов. Дохідність кредитної операції визначається рівнем відсоткової ставки за певним кредитом, тривалістю періоду надання кредиту та прийнятою системою нарахування відсоткових платежів [9].

Існують традиційний та нетрадиційний підходи до управління кредитним портфелем банку. Традиційний підхід визначено як підхід, що ґрунтується на неформалізованих філософських методах пізнання (наукової уяви, інтуїції), використовує у розрахунках коефіцієнтний аналіз, функціонує у будь-якому середовищі, є простим, швидким та дешевим у застосуванні. Нетрадиційний підхід – це підхід, що ґрунтується на загальнонаукових методах пізнання, використовує в розрахунках теорію ймовірності, статистику, економетрію, функціонує у стабільному ринковому середовищі, є складнішим, повільнішим та дорожчим у застосуванні порівняно з традиційним.

В прийнятті управлінських рішень щодо формування кредитного портфеля переважає традиційний підхід, за рахунок того, що він діє в будь-якому середовищі, є простішим, швидшим та дешевшим. Проте, позиції нетрадиційного підходу постійно зміцнюються [5].

Практика 10 рейтингових банків показує, що успішність управління ефективністю банківських вкладень та формування ефективної структури кредитного портфеля банків багато в чому залежить від можливостей менеджменту банківських установ, що здійснює оптимальне формування, управління кредитним портфелем та забезпечує належну ефективність діяльності при мінімально можливому рівні ризику та отриманні максимального результату.

Таблиця 1

ТОП-10 рейтинг найбільших банків: кредити фізичним особам на 1 грудня 2015 року (тис. грн)

№	Банк	Кредити фізичним особам	у т.ч. в валюті
1	ПриватБанк	24 394 594	4 749 201
2	Укрсоцбанк	13 465 317	9 765 048
3	Райффайзен банк Аваль	7 594 521	2 942 261
4	УкрСиббанк	7 263 285	5 655 806
5	ОТП Банк	5 764 931	1 893 880
6	Альфа-Банк	3 621 230	1 031 510
7	Платинум Банк	3 010 918	544 478
8	Ощадбанк	2 790 548	93 489
9	ПУМБ	2 654 567	465 403
10	Універсал Банк	2 459 077	2 168 994

Джерело: побудовано автором на основі [10]

Таблиця 2

ТОП-10 рейтинг найбільших банків: кредити юридичним особам на 1 грудня 2015 року (тис. грн)

№	Банк	Кредити юридичним особам	у т.ч. у валюті
1	Приватбанк	156 967 504	64 437 641
2	Ощадбанк	66 367 846	29 973 242
3	Укрексімбанк	57 284 086	42 991 976
4	Збербанк РФ	45 751 839	40 697 435
5	Промінвестбанк	42 185 096	32 974 043
6	Альфа-Банк	23 340 049	16 694 838
7	ПУМБ	23 267 344	13 707 410
8	Райффайзен банк Аваль	18 366 597	5 223 116
9	ВТБ Банк	15 995 334	12 374 551
10	Укрсоцбанк	15 526 211	7 231 917

Джерело: побудовано автором на основі [10]

Розглянемо більш детально сучасний стан кредитної діяльності банків України та визначимо проблеми, які постають зараз перед банківською системою. У 2014 році в Україні спостерігалася погіршення економічної ситуації через загострення політичної напруженості в суспільстві та несприятливий вплив зовнішнього середовища. Це потягло за собою й створило проблеми розвитку вітчизняної системи банківського кредитування, серед яких найбільш суттєве значення має зростання простроченої заборгованості та обсягів безнадійних кредитів, що призводить до погіршення якості кредитного портфеля банку. Залишки прострочених кредитів резидентів за рік знизилися на 2,6% (на 2,2 млрд. грн.) – до 81,2 млрд. грн. Упродовж цього року переважно знижувалася прострочена заборгованість в іноземній валюті, в цілому за рік – на 4,4 млрд. грн., або на 11,0%. Натомість, у національній валюті за підсумками минулого року вона дещо зросла – на 2,0 млрд. грн., або на 4,6% [6]. Серед прострочених кредитів найвищою залишалася частка прострочених кредитів – 62,9%. Прострочені кредити у національній валюті у році збільшилися на 2,0 млрд. грн., або на 6,2% [6].

Протягом I кварталу 2015 року, внаслідок скорочення ресурсної бази банків, за одночасного зниження попиту на кредити з боку позичальників в умовах загальної суспільно-політичної невизначеності, кредитна підтримка банками реального сектору економіки знизилася. Водночас, за рахунок курсової переоцінки, кредити, надані резидентам у гривневому еквіваленті, з початку року зросли на 90,8 млрд. грн., або на 10,0%, і на 01.04.2015 року становили 1 001,5 млрд. грн. У березні, порівняно з попереднім місяцем, залишки за кредитами збільшилися на 2,6%. Річні темпи приросту кредитів прискорилися до 21,2% [6; 8].

За таких умов посилення невизначеності та негативних очікувань серед економічних агентів, Національний банк України вживав системні заходи, спрямовані на забезпечення стабільності банківської системи та насичення її ліквідністю, в основному, шляхом надання кредитів рефінансування. Зокрема, було розроблено механізм оперативного підтримання ліквідності банків у формі позачергових тендерів з надання ресурсів на термін до 360 днів банкам, які мають відплив депозитів фізич-

них осіб. Загальний обсяг операцій із рефінансування банків у I кварталі 2015 року становив 63,1 млрд. грн. [7; 8].

Важливість створення в банку якісно структурованої та незалежної системи управління ризиками, у світлі сучасних кризових явищ у фінансовій сфері, не потребує особливого обґрунтування. Відсутність ефективної системи управління кредитними ризиками може в кінцевому результаті привести банк до виникнення значних проблем. Однак, необхідно зазначити, що повністю уникнути ризиків у банківській діяльності неможливо, а, отже, мета процесу управління кредитними ризиками в банку полягає не в повному їх уникненні, а в обмеженні та мінімізації їх впливу. Тому проблемою, з якою стикаються банки при управлінні кредитними ризиками, є те, що значні коливання процентних ставок істотно змінюють рівні витрат, прибутку і вартість активів банку. Водночас, в умовах загальної нестабільності банки проводили обережну кредитну політику, підвищуючи процентні ставки.

Для вирішення проблеми коливання процентних ставок менеджери постійно концентрували свою увагу на тих складових кредитного портфеля, які найбільш чутливі до зміни процентних ставок. У рамках активної частини портфеля – це, зазвичай, кредити та інвестиції в цінні папери, а в рамках пасивної частини – депозити і позики на грошовому ринку.

Організацію роботи Кредитного комітету банку варто проводити за такими трьома блоками:

- система управління;
- система ідентифікації та вимірювання;
- система супроводження.

Крім того, слід враховувати, що основні стратегічні напрямки покращення стану кредитного портфеля можна розглядати за якісними та кількісними характеристиками [6].

На базі вивчення існуючих у науці шляхів щодо вирішення досліджуваної проблеми, вважається за необхідне, перш за все, визначитися із організацією управління кредитним портфелем, та обґрунтувати організаційні підходи до управління якістю кредитного портфеля, що забезпечують систему супроводження шляхом вдосконалення методів об'єктивної оцінки кредитоспроможності позичальників.

При наданні кредитів будь-який банк зустрічається з необхідністю оцінки кредитоспроможності позичальників. Ця процедура є обов'язковою, а її результати істотно впливають, як на умови конкретних кредитних угод, так і на ефективність кредитної діяльності банку в цілому. Для позичальника оцінка кредитоспроможності також важлива, оскільки від її результату залежить, в якому обсязі буде наданий кредит, і чи буде він наданий взагалі.

Оцінюючи кредитоспроможність позичальника, комерційні банки України керуються власними положеннями та методиками, в основу яких покладено методичні рекомендації Національного банку України. Але НБУ не забороняє банкам самостійно встановлювати додаткові критерії аналізу фінансового стану позичальника, що підвищують вимоги до показників з метою адекватної оцінки кредитних ризиків і належного контролю за ними [6].

Оцінку кредитоспроможності позичальника, як показує практика 10 рейтингових

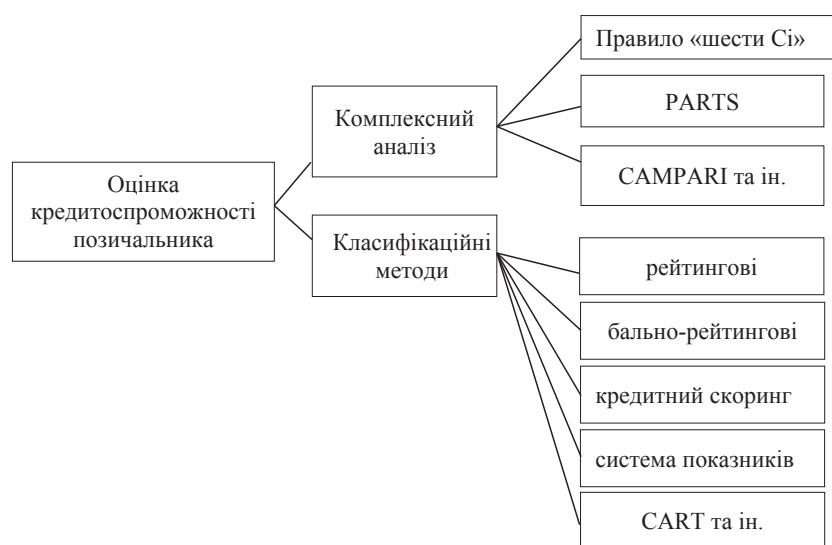

Рис. 1. Узагальнююча класифікація методів оцінки кредитоспроможності позичальника

Джерело: побудовано автором на основі [6]

банків, можна проводити за допомогою різноманітних методів. Узагальнююча класифікація методів оцінки кредитоспроможності позичальника подана на рисунку 1.

Для прогнозування імовірності банкрутства позичальника можуть використовуватися моделі, засновані на системі визначених показників. Прикладом такого підходу є система показників Бівера, що включає: коефіцієнт Бівера; рентабельність активів; фінансовий леверидж; коефіцієнт покриття активів власним оборотним капіталом; коефіцієнт покриття короткострочкових зобов'язань оборотними активами.

Для класифікації кредитів банки використовують модель CART, що розшифровується як «класифікаційні і регресійні дерева» (Classification and regression trees). Це непараметрична модель, основною перевагою якої є можливість широкого застосування, простота розуміння і легкість обчислень, хоча при побудові таких моделей застосовуються складні статистичні методи. Суть «класифікаційного дерева» у такому: компанії-позичальники розділяються на «галузі» залежно від значень обраних фінансових коефіцієнтів, кожна «галузь» дерева, у свою чергу, розділяється на «галузі» відповідно до іншого коефіцієнта. Точність класифікації складає близько 90%.

Використовуючи математичні методи при управлінні кредитами, необхідно мати на увазі, що це складний процес, у якому важливі, як людські відносини між сторонами, так і розуміння технічних аспектів, математичні ж моделі не враховують ролі між особових відносин. Так, зарубіжний учений Альтман пропонував використовувати його «кількісну модель» як доповнення до «скоріше якісного й інтуїтивного» підходу інспекторів кредитних відділів банків, відзначаючи, що його модель не дає бальної оцінки кредиту і не здатна замінити оцінки, що пропонують службовці банку. Модель і отримувани через неї Z-оцінки можуть послужити цінним інструментом визначення загальної кредитоспроможності клієнтів і сигналом раннього попередження про можливість поганого фінансового стану [1, с. 157-163].

Недоліками класифікаційних моделей є їхня «кількісна субрелевантність» (переоцінка ролі кількісних факторів), довільність вибору системи базових кількісних показників («емпіризм»), висока чутливість до перекручування (невірогідності) вихідних даних (особливо фінансовій звітності).

Розділити кількісні та якісні характеристики позичальника дозволяють моделі комплексного аналізу: правило «шести Сі», CAMPARI, PARTS, оцінна система аналізу.

Для аналізу індивідуальних позичальників використовується оцінна система, заснована на досвіді і проникливості фахівців банку. Оцінці підлягає характер позичальника, передбачуване використання коштів, джерела погашення кредиту [2].

Мають місце також випадки отримання кредитів незаконним шляхом за допомогою злочинної змови недобросовісних позичальників з представниками банку. Зрозуміло, що ці кредити з самого початку зорієнтовані на неповернення, тому ще більш важливо своєчасно класифікувати боржника.

Часто співробітниками банківських установ застосовується класифікація американського психолога Ансельма Басано (Anselm Bassano) [5]. Він вважає, що існують чотири типи боржників: «панікери», «плакальники», «раціоналісти» і «шахраї».

Іншими важливими способами ефективного управління кредитним портфелем банку є сек'юритизація активів та використання кредитних деривативів [5, с. 133]. Процес сек'юритизації не тільки дозволяє залучити кошти для розвитку банку,

але й істотно покращує його нормативи, підвищує фінансову стійкість банку, «розчищає» його баланс і дозволяє гнучко управляти кредитним портфелем в плані мінімізації ризиків. Використання кредитних деривативів може бути оптимальним способом управління кредитними портфелями для вітчизняної банківської практики. Такі види кредитних деривативів, як кредитні дефолтні свопи, свопи на сукупний дохід, «пакетні» (або «корзинні») свопи, а також зв'язані кредитні ноти, можуть бути використані для вибору оптимальної стратегії управління кредитним портфелем, що ґрунтується на операціях із їх купівлі чи продажу, виходячи із тих завдань, які ставить перед собою комерційний банк [2, с. 113].

Концептуальний підхід до визначення порядку управління кредитним портфелем банку дає змогу сформулювати порядок дій банківського персоналу, що відображає основні складові відповідної концепції: визначення завдань формування кредитного портфеля, відповідно до стратегічних цілей кредитної політики; обґрунтування елементів концепції формування кредитного портфеля, відповідно до сформульованих завдань; виділення головних факторів впливу на можливості банку щодо оптимального формування кредитного портфеля; збирання та аналітична обробка інформації, необхідної для здійснення позичкових операцій; визначення критеріїв оцінки якості кредитів, що утворюють кредитний портфель банку; формування структури кредитного портфеля відповідно до розмірів груп, класифікованих за ступенем якості кредитів; моніторинг кредитного ризику, формування резервів і коригування структури кредитного портфеля.

Важливою складовою організаційно-економічного механізму формування банківського кредитного портфеля має бути наявність певної системи адекватних способів отримання банками прибутків, що визначає необхідність формування відповідної процентної політики. Основними складовими процентної політики банку мають бути:

- формування переліку й оцінка усіх можливих факторів впливу, які потрібно враховувати при визначенні процентних ставок за кредитами;
- визначення особливостей і порядку розрахунку процентних ставок, що встановлюються банком за наданими позичками;
- обґрунтування напрямів мінімізації процентного ризику, який супроводжує здійснення кредитних операцій банку і формування кредитного портфеля.

Висновки. Отже, на основі проведеного аналізу управління кредитними портфелями 10 найкращих банків України можна зробити висновок, що прагматична кредитна політика з підвищенням процентних ставок, постійний моніторинг складових кредитного портфеля, невідкладні дії керівництва банківських установ з управління ризиками повинні призвести до зростання обсягів кредитування, вдосконалення системи управління якістю кредитного портфеля. Запровадження переважно якісних за характером заходів щодо покращення структури кредитного портфеля впливатиме на фінансову стійкість банків та ефективність їхньої діяльності, дасть змогу підвищити конкурентоспроможність і безпеку функціонування вітчизняних банківських установ.

Література:

1. Бугель Ю. Напрями удосконалення сучасних методів управління банківським кредитним портфелем [Текст] / Ю. Бугель // Галицький економічний вісник. – 2010. – № 2(27). – С. 157-163.

2. Берегова Г. Методи аналізу кредитного ризику та побудова моделі оцінки кредитоспроможності позичальника [Текст] / Г. Берегова // Регіональна економіка. – 2005. – № 4. – С. 113-122.
3. Гогой І.Ю. Рейтингова оцінка діяльності комерційних банків за системою CAMELS / І.Ю. Гогой // Управління розвитком. – 2014. – № 4. – С. 33-35.
4. Національний банк і грошово-кредитна політика : [підручник] / Кол. авт.: А.М. Мороз, М.Ф. Пуховкіна, М.І. Савлук та ін. ; За ред. д-ра екон. наук, проф. А.М. Мороза і канд. екон. наук, доц. М.Ф. Пуховкіної. – К. : КНЕУ, 2005. – 556 с.
5. Прокопенко І.Ф. Основи банківської справи [Текст] / І.Ф. Прокопенко, В.І. Ганін, В.В. Соляр, С.І. Маслов. – К. : Центр навчальної літератури, 2010. – 410 с.
6. Семенча І.С. Управління кредитним портфелем банку в сучасних економічних умовах в Україні: проблеми та шляхи їх подолання / І.С. Семенча. Дніпропетровський національний університет імені Олеся Гончара. – Дніпропетровськ, 2014.
7. Бюлетень Національного банку України за березень 2014 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.bank.gov.ua/doccatalog/document?id=72653>.
8. Монетарний огляд за I квартал 2015 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.bank.gov.ua/doccatalog/document?id=768245362>.
9. Некрасова В.В. Формування кредитного портфеля банку в сучасних умовах: [Електронний ресурс] / В.В. Некрасова // Науково-технічна бібліотека Харківського національного економічного університету: Електронний архів. – 2012. – Режим доступу : <http://www.repository.hneu.edu.ua/>.
10. Рейтинг самих надійних банків України 2015г. по версії НБУ [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://forinsurer.com/rating-banks>.
11. Герасимович А.М. Аналіз банківської діяльності : підручник / А.М. Герасимович. – К. : КНЕУ, 2005. – 599 с.
12. Денисенко М.П. Гроші та кредит у банківській справі : навчальний посібник / М.П. Денисенко. – К. : Алеута, 2004. – 478 с.
13. Лаврушин О.И. Банковское дело: современная система кредитования : учебн. пособ. / О.И. Лаврушин, О.Н. Афанасьева, С.Л. Корниенко ; под ред. О.И. Лаврушина. – М. : НОРУС, 2005. – 256 с.

Гончарова А.С., Тюльпан А.А., Антоненко В.М. Особенности управления кредитным портфелем украинских банков по результатам рейтинговой оценки

Аннотация. Приведены анализ современного состояния кредитной деятельности банков Украины и основные тенденции ее развития, обоснована актуальность исследования; определены и оценены научные позиции ученых и практические подходы коммерческих банков к управлению кредитным портфелем. При условии существенных различий методологий НБУ и международных рейтинговых агентств относительно оценки проблемных кредитов принципиально рассмотрены проблемы и даны авторские предложения по их адекватной количественной оценке в кредитном портфеле банков.

Ключевые слова: кредитоспособность, коммерческий банк, рейтинг, кредит, банковские риски, рейтинговая оценка деятельности банков, кредитный портфель.

Goncharova A.S., Tyulpan A.A., Antonenko V.M. Feature's of the loan portfolio of Ukrainian banks by results of rating

Summary. The analysis of the current state of the credit activity of banks Ukraine and the main trend soffits development, the urgency of research; defined and evaluated scientific positions of scientists and practical approaches for the management of commercial banks credit portfolio. If substantial take off methodologies NBU and international rating agencies to assess the problem loans, essentially the problem of copyright and provide suggestions for the adequate quantitative evaluation of the loan portfolio of banks.

Keywords: credit worthiness, commercial bank, rating, credit, bank risk, rating estimation of banks, loan portfolio.